

ЦАРЕГРАДСКИ ВЪСТНИКЪ

ГОДИНА ЦФНА.

предплатна.

За Цариградъ меджидиета бѣли пять; за воинъ и въ Одесса меджидиета бѣли шестъ и половина, — Отъ Одесса за всички-те мѣста въ Россія, плаща ся въ година-та за пресилка-та на рус-ска-та поща 2 карбони.

№ 327

Издава ся всяка Суббота.

Подписка-та ся приема съ Нечатница-та на Иереме-базаръ въ улицата Глазовици. Въ Одесса у Его Благородія Николая Христофоровича Палаузова. Въ Москва въ Редакціята Журнала Москвитинина. Въ Букурещъ у Г-на Христа Георгіева; Въ Ибраила у Г-на Михаила Поповича.

БЪЛГАРСКИ ИЗВѢСТИЯ.

Прочитаме въ "Пресъ д' Оріанъ" подъ № 245:

ЗА СОСТОЯНИЕТО НА БОЛГАРИЯ.

Това писмо че слѣдова приказва новы злоупотребленія отъ Высоко-то Греческо духовенство въ Болгаріѣ.

Терновскій Митрополитъ Г-нъ Неофитъ на кого то извѣстихме дохожданіе-то въ Цареградъ по заповѣдь отъ Высоката Порта, собра преди да трѣгне всички си годищень доходъ. Патріаршія-та ще проводи безъ сумнѣніе единаго веклини за да управлява Епархія-тѣ му. Единъ отъ наши-ты кореспонден-ти пыта да ли оный че ще дойде новъ че собере еще еднаждѣ тоя доходъ, и какъ че посрѣдне разноски-те си ако не употреби това беззаконно поведеніе.

Пловдивскій Митрополитъ Г-нъ Хрисантъ послѣдова, както ще видимъ, примѣра отъ Г-на Неофита.

Татаръ-Пазарджикъ 25 (и) Апр. 1857.

Новини-те, кои-то отъ Цареградъ дох-датъ показвать, че Царско-то Правителство има намѣреніе да направи единъ важенъ ис-пытъ връху поведеніе-то на Высоко-то грѣцко духовенство. Безъ сумнѣніе заради това ся грыжът нѣкон да вземать отъ народа печатъ, кои-то да свидѣтелствовать за добро-то управ-леніе на Владыци-те.

Нашій Пловдивскій Митрополитъ поиска подписи за негово добро. Сѫщо-то поиска и отъ други-те градове. Не можъ да выка-за какъ сѫ прѣали това негово поисканіе. Но тута народа ся показа злѣ вѣжъ него на-менъ. Нѣкон само Кую-власи, кои-то ся показаватъ за Елгини дадоха подписи за добро-то на Г-на Хрисанта.

Като не можи да сполучи тукъ подписы Г-нъ Хрисантъ повелѣ на векила си въ на-шій градъ Попъ Георгия Белувалія да му со-серебро и злато колко-то може. Съ по-мощь-та на Тодори Чорбаджи Куювлахъ, о-бичнина на Митрополита, този попъ разигра небе-то и земля-та да собира пары. Забѣлѣ-живъ тука долу вѣкомъ сумы кон-то по-знавамъ, и кон-то ся собрахъ отъ нѣколко времена насамъ за первы венчила:

350 Гр. зеха ся отъ Сиаса отъ Карабунаръ.
420 " " " Нашка Балнино отъ Батакъ.
620 " " " Трандафира Ярука " "
260 " " " Благоя Христосковъ " "
188 " " " Ангела отъ Карабунаръ.
430 " " " Драгон отъ Хаджіово.
280 " " " Пена Джурулевъ.
72 " " " Дошка Иліоглу отъ Хаджіово.

Всички-ти тїа суми собраха ся отъ осо-бий векилъ кото-то Владыкат-а ны има въ всяко село, и предадоха ся отъ тия векили на Попъ Георгия Белуваліш-та. Но отпослѣ человѣцы-те че бѣха дали тия пары оплака-ха ся зарадъ тѣхъ па Ч. Пловдивскій Паша.

Ч. Паша повелѣ да имъ ся повѣриятъ тия пары Владышкий Векилъ. Г-нъ Левкій-скій дойде въ Т. Пазарджикъ, но това негово дохожданіе бѣше совсѣмъ за друга една цѣль. Чѣто направи като е дошелъ Г-нъ Левкійскій? Онъ дойде да продаде на поповете Владышика Ембатикъ; или съ други рѣчи дойде да да деподъ наенъ (кирилъ) приходи-те Сенори-те и да отреди аренд-тѣ че ще да плаща всякой пошъ за година-та.

Г-нъ Левкійскій рукоположи и троица попове като имъ взѣ отъ всякого единого по 3000 гроша. Чтомъ ся дадята на рукоположителя владыка 3000 гроша. Не гледа ся друго, и става ся попъ. А за учени-то попово за негово-то поведе-нието това нѣчто е че не ся прѣдърва много. Докѣ не преставимъ да приемамъ Владыци

Греци не щемъ мои да ся удостоимъ съ добры попове, съ достойни и съ ревностни

Пловдивъ 24 Априлія. (и) 1857.

На 6 Апр. (и) день "Благовѣщеніе", Г-нъ Хрисантъ Пловдивскій Владыка направи едно ново торжество. Два дни прѣди тоя пра-здникъ Г-нъ Хрисантъ заповѣда да ся при-вѣтъ разни-те Еснафи и всички-те фамиліи и да ся найдѣть въ служба-та, коя-то ще стори безплатежно (бадихава) въ главна-та церква за оправдание грѣховъ. Наистина не-го денъ съдѣль служба-та, владыкова Архида-конъ приказа слово и то содержаваше рабо-ты обыкновенни. Но като соверши слово то проповѣдника похвали Владыка-та и доказа че Владыка-та му Г-нъ Хрисантъ подканенъ отъ милость избралъ тойзе празникъ за да опрости грѣхове-те на ония, кои-то ся дер-звали да му сторятъ нѣщо. Послѣ ся прочете отъ извѣшено място едно опростително пи-смо называемо Сингхорахартъ и така всички народъ ся удиви за тая владышка милость.

Много писма приемаме отъ Пловдивъ за отговоръ на статія-та обнародована въ Ви-зантисъ и на коя-то Жур. де Константи-нополь даде единъ преводъ твърдъ свобод-день. Мы сме вече отговорили на тая статія. Не щемъ да ся поврѣщаме пакъ на нея, щемъ ся само ограничи да изведеме изъ рѣчевы-те писма нѣкон извѣстія верху да-тѣ жалбы отъ кои-то ся укрѣпляваше пространна-та статія Бизантисова, и отъ кои-то само една-та ся обнародова въ Ж. де Константинополь и та промѣнена. Ето какъ извѣстява верху тоя предметъ единъ напѣтъ Кореспондентъ:

Пловдивъ 30 Априлія. (и)

Подписи-те въ тия жалбы сѫ до 60. Но 16 отъ тѣхъ сѫ Елленски подданници и по имѧ:

было място-то съгласно на такова обхожденіе. Но млады тѣ человѣцы за религіозни срамъ не малко ся боїтъ да безчестятъ святы-тѣ храмове, гдѣто тѣ като на сбора облѣгвали невинност-тѣ на прекрасныя полъ.

Послѣ това Изабелла като слушала сѣки му хвалб-тѣ казала имъ:

— Азъ сега знамъ, милостиви Господари, сички-тѣ ваши добры свойства, и това, колко струвате вы. Азъ ся съвѣтовахъ съ сърце-то си, да разумѣмъ кого отъ васъ тримата да предпочетѣтъ: и ся усъщамъ че вече сторихъ отборъ, и чувствувахъ повече склонность къмъ единаго отъ васъ, на кого-то собственый-а ра-зумъ съединенъ съ много други достоинства принудилъ мя бы да му отдамъ сърце-то си. едно само ми припятствува да ся рѣшилъ тозъ часъ: той ся страхува, да не съмъ предпочела другого, и отъ това гледамъ че той отъ рев-ностъ ся беспокоя, и слѣдовательно съвсемъ е невеселъ.

Александъръ точно разумѣлъ, че тая га-танка ся клонила къмъ него, като си напамя-тилъ за първи разговоръ, кого-то ималъ съ

ПОДАЛИСТНИКЪ

НРАВОУЧИТЕЛНА

ИСПАНСКА ПОВѢСТЬ.

Два зайци кой-то гони,
той ни единъ не улавя
Превель единъ Бебревенинъ.

[Продолжение отъ число 326.]

Като ся разговаряли по той начинъ, Изабелла открыла нѣколко лице-то си, на кое-то Александровы-те другари, толкова ся чудели, колко-то и той самъ.

— Тозъ съвѣтъ, кой-то ще ми предложите, тѣка та, ако ли бѫде за менъ неполезенъ, по-брѣ да си скрихъ лице-то, ако за прѣемваніе-то на благія ви съвѣтъ и да ся рѣшихъ да пѣлнѣшъ тѣ прѣзъ.

— Въ отъ нищо ся не бойте, милостива Го-ложа! отговори чиновникъ-а, сичко нѣй

Ставри Коста, Николаки П. Михаилъ, Георгий Халепан, Никода Ioанну, Костаки Пападати, Янко Авгели, Атанасъ Филиппиди, Димитръ Шагуниди, Георгий Павагютонулось, Яковъ Ставринчина, Михаилъ Владо, X Янко Константину, Иванъ Вофъ.

Пять отъ подписи-те сж Юнійски: (Седмо-Островски) Георгий Чукала, Паскалъ Папагати, Христаки Андрея и Димитръ Георгіади, единъ е Руски Мавриден.

Ставри Косма, Елинскій подданикъ, кой-то е Протомайсторъ на Абаджийскія Еснафъ удари печата Еснафски безъ да ся допыта отъ Еснафа.

Протомайстора отъ Кюркчійскія Еснафъ не ся склоняваше, както и Еснафа му что ся удари печата имъ верХу жалба-та. Но Драгуманна Чукаловъ Ioанъ Зафиріадисъ взе самъ печата и го удари на жалба-та.

И тия подписатели: Димитрика Мичура, Евстатій Чирани, Ioанинъ Немцоглу, Николакисъ X. Василіу, Іаково-Пападанулось ма-каръ и да сж Султанови подданици дошли ся отъ нѣколько време изъ границы-те на Еллада гдѣ-то имъ ся находить еще юдинини-те. Но-вече-то отъ тия Господиновци находха ся въ Еллада презъ послѣдниятъ бой.

Други-те подписатели сж младци, Слуги (хизмикери) . . . съ единъ рѣчъ человѣцы, кои-то не знаять за којъ причина сж ся подписали.

Такива сж убо подписатели-те кои-то ся противъ и протестирать срѣцо всяка жалба, коя-то не е като тѣхна-та и не содържава тѣхни-те подписи, а ся е испроводила до Гръцка-та Пагріаршия или до В- Порта, и че ушъ тъи само били способни да представът истинна жалба, а други-те били лажливи.

Колко-то за основателя на Пловдивъ мыслимъ че е непотребно да ся убезпокоявамъ верху той предметъ: Негово-то умноженіе и увеличеніе отъ Филиппа Македонскаго или отъ нѣкого си другого е една смѣхурія коя-то не заслужава вниманіе. За любопытство е че ходатъ да си бххтять глава-та да доказватъ че Пловдивъ е Елленски градъ. Това че знаемъ и кое то е истинна, и да не е крыто на Елени-те и на куцовласи-те е: че Пловдивъ е единъ градъ на Турска-та держава, градъ въ кой-то живѣтъ Турци, многочисленни Болгари на восточно и западно вѣро-исповѣданіе, Ерменци, Евреи и Греки.

Подписатели-те некатъ да засвидѣтелствуватъ че Пловдивъ бывъ столица на Елленска-та Тракія. Отъ наша страна не щемъ ги ядосва и верху той предметъ и за-что-то желаятъ противъ Исторія-та да измы-шиляватъ една Елленска Тракія нека имъ о-прости-ти за тая тѣхна лудостъ. Но отъ друга страна призоваватъ ся учтиво да дойдатъ да чуятъ въ церкви-те Пловдивски, че ся пѣ-

хубавица-та. — Когато ся свършилъ обрядъ и събранието начело да ся разѣнжда, въ това време тія трима чиновници ся простили съ Изабелла. Но Александъръ подири и нъ излѣзъ отъ приграда та и казалъ съсъ тихъ гласъ на любовница-та си:

— Вашый-а страстный любовникъ много е недоволенъ заради отдавна че не вижда: азъ покорю ви просіж да постѣживате за на-предъ съ него по добре; въ противенъ случаи виша та къмъ него хладностъ ще му прилючи смиръ. —

— Болѣсть-та на мой-та лелѣ, отъ коя то азъ не можъ да си снемѣж очи тѣ, отговорила тя, може да ми биде законно извиненіе; и то-ва що казахъ азъ сега да ся оправда-и, пове-че е справедливо, отъ кое-то ми говорите за любовъ тѣ си. Но азъ ще ся постара-и да въблагодаря и да оконча-и ваши-гѣ жалби, не много ако почакате.

Александъръ като не ималъ време да и отговори, прилуденъ бывъ да ся разѣди съ Изабелла, и тѣ оставилъ въ пламенна къмъ не-го любовъ. Тя понеже страстно желаяла на

и една титла на плодивскій Митрополитъ и та е Екзархъ на всичка Драговидійска, а тая послѣдна дума не е Елленска. Нашите противници быха сторили по добре како слушаха онова че ся чете въ церкви-те а не да четжъ онова, че е писано въ книга-та имъ съ еднакъ чѣль, коя-то не щемъ да описваме тукъ.

Пловдивска-та Епархія обема 800 села а отъ тия села тръи само сж Гречески, всички-те други сж Болгарски.

Ето какъ извѣстява друго едно писмо за друга-та отъ рѣчени-те жалби, коя-то ся вмѣсти въ Бизантисъ, и коя-то не ся обнародова по Французски.

Пловдивъ 26 Априлія. (в)

Лажи-те кои-то содържава тая жалба сж познати отъ цѣль са-ѣть, царско-то правител-ство треба така сѫщо да ги знае. Но правда Царско-то правител-ство знае кой зрави и о-лини-ти; то познава така сѫщо и совер-шена-та почтенностъ на Г-на Георгія Стояновича.

Тия двоица-та, кои-то противници-те въ писма-та си обнародованы въ Бизантисъ пред-ставляватъ заслужители на общо-то спокой-ствie, и кои-то искатъ да ги покажатъ за заточены споредъ таково-то имъ поведеніе, тый сж, казваме едни отъ най почтени-те граждани въ Пловдивъ. Пловдивскій народъ ги проводи въ Едрене да го представът и да си намѣрятъ правда-та на тѣхни-те оплаква-ниа срѣцо Владыка та Г-на Хрисанта. Тия двоица-та происхождатъ отъ фамиліи познати отъ Царско-то правител-ство заради заслуженіе-то че му ся направили. Съ добро-то си поведеніе придобыха почетъ отъ народа и довѣрность отъ мѣстно-то нача-льство. Градъ Пловдивъ много имъ е длѣженъ една призна-тельность както и въ други членове отъ сѫщи-ти-те тия дѣло фамиліи заради че сж спо-могнали за церкви, за училища и за болѣйцы. Тия двоица-та почтении человѣцы ходихъ тръи пъти въ Едрене отъ Ланѣ за да уговаря-тъ тамо граждански работи.

Любопытно е да ся каже еще, че много отъ подписи-те на противници-те находътъ ся въ Векилеме-то (свидѣтелство ва престави-тели-те) съ кое-то ся тия двоица-та про-водиха въ Едрене.

Кореспонденціа отъ Карлово 24, Apr. 857.

Прочитаме въ Цареградскій Вѣстникъ изложенія-та на Босфорскій Тилеграфъ, кои-то казва, че е дѣло нѣвъзможно да бждутъ дѣло духовни нача-льства отъ еднакво вѣронсповѣданіе въ единъ Дръжавѣ, и за примѣръ доказва,

дѣлъ да ся поразговори съ него нашла слу-чай да си испѣлъни желаніе-то, слѣдъ нѣколько дни като дошла на Балкона, гдѣто първи пъти помежду си ся разговарили. Щомъ ви-дѣла тя Александра като иде, слѣзла и два-ма-та ся разговарили твърдѣе пространно.

Това събиранье запалило любовъ въ Александра еще по силна отъ напрещна-та, и Изабелла не по малко тѣ усѣщала; но та била доволно въздържна, че ся не склонила да му стори послѣдна-та милостъ, ако и да била силно убѣждена, и имала къмъ това доволно склон-ности.

Александъръ като позналъ самъ огъ се-бе си, че негова-та любовница, както по разума, тый и по красота-та си била достойна за любовъ, писаль и любовны писма, въ кои-то често вмѣстивъ и стихове за по-добро изясненіе на свои тѣ страсти. Изабелла коя-то еще не знаяла, че нейний-а любовникъ освѣнъ други-тѣ достоинства, съ кои-то Публика-та му ся чудила, имъ съ стихотворскѣ дар-би, колко-то ся чудяла толко ся и веселала, писаны тѣ му къмъ неї стиховѣ, на кои-то

е религіозни общини въ Англія и въ Фран-ція имѣтъ по едно духовно нача-льство, а не по дѣлѣ, и сили ся да докажи причинъ-тѣ на това, че дѣло духовни нача-льства отъ еднакво вѣронсповѣданіе въ единъ Дръжавѣ причиня-вать излишностъ и смутяватъ общія порядокъ. Таи-тина като толкова и основателна Ти-леграфъ-тѣ почта за излишно да говори за неї.

Съ таѣхъ истинѣ не само Ти-леграфъ-тѣ, и въ высоко-то Гръцко духовенство силятъ ся да осуетятъ праведни-тѣ жалби и желанія на Българскій народъ, и да прикриятъ своя-ти планове съ тия хитри злоумышленія. Таѣхъ истинѣ Гръцко-то духовенство е всегда употреб-явало за да граби и насилюва, и Българскій народъ уплашенъ отъ тѣхъ истинѣ, мъчаше и не смѣаше да ся упачи, ако ли дръжеше да ся ноопре, то смутяваше общи-тїй порядокъ. Ти-леграфъ-тѣ иска да ся покаже по синходителенъ отъ Бизантисъ, и управ-явява иѣкакъ Български ти уплакванія отъ угнетенія-та на иѣкон Владыци. Нѣ ако бесь тия злоупотребленія (и още по много, кои-то Ти-легражъ-тѣ или не знае или му не изнася да кажи), Българе-ти искахъ свое духовно нача-льство, тогава нека му ся видяше това нѣвъзможно, ако и да ся не развалише пакъ общи-тїй порядокъ. Какъ го не е срамъ да привожда Англія и Франція за примѣр, като че ли Гръцко-то неучено духовенство ще ся сравни съ Англійско-то и Французско-то както въ обра-зованіе-то така и въ обхожденіе-то? Причи-на-та гдѣто тамъ всяка религіозна секта има единъ духовенъ нача-льникъ, а не два, е 1) че тамъ не сѫществува сега народско-то това поведеніе на духовенство-то, кое-то нѣкога сѫществовало, и спорядъ кое-то ся отцѣни съ-верна-та половина на Европѣ отъ Южнѣ-тѣ; 2) че въ Европѣ а не само въ Франція и Англія тамъ гдѣто ся исповѣдва Католическа-та вѣра, ако и да ся служи на Латински языкъ и той е матеренъ на всички-ти тия народи, слѣдователно и понятенъ, а народи-ти отъ други-ти вѣронсповѣданія си служатъ на свой языкъ; 3) Тогава тамъ щеше ся смути общи-тїй порядокъ, ако истый народъ една-къвъ и по вѣрѣ-тѣ и по языку и по происхо-жденіе-то и по нравы-ти и обычан-ти бы по-желалъ да развой духовно-то нача-льство; 4) Тамъ правител-ство-то принадлежи на кое да е отъ тия христіански общини, и слѣдователно обръща вниманіе на исполненіе-то христіански-ти дѣлности на пастыри-ти. А у Българе-ти ся случава противно-то на всичко това, слѣдъ-вателно ти имѣтъ неоспоримо право на свое особито духовно нача-льство и за това повече, че 1) Българе-ти сж имали свое духовно нача-льство, кое-то по интриги-ти на Гръцко-то духовенство е уничтожено. 2) Гръци-ти не сж

ти твърдѣ умно ся отговарила; а нѣкога съ слѣдующія способъ:

— Не прилични-тѣ похвалы на тая Пер-сона, къмъ коя-то ся тѣ относятъ, повече о-скръбиватъ а не задължаватъ. Тѣ даже стру-ватъ обидъ и на кой-то въ тѣхъ е неумѣре-зашто това лице, кое-то лъстятъ, като знай колко струва, че почте себе си недостойно за тая честь, и че праведно пріема излишни хвал-бы вмѣсто Сатира^{*)}. Азъ не ся имамъ до тол-ко глупава, да не можъ да отложъ лъскател-ство-то отъ истината; и ми ся струва да не съмъ до толко и недостойна да заслужа коя-го-дѣ отъ тия похвалы, кои-то ми отдавате. — Вы премного ще ми задължите ако заличите по-голѣмѣ-тѣ частъ отъ тѣхъ, и ако вардите средѣ-тѣ между лъскател-ство-то и презрѣніе-то. — Азъ доволно еще като вы не позна-вамъ не съмъ одѣлжена да ся обѣрвамъ на кое-то вы ми пишите въ проза или Стихове. Време то ще ми покаже, любовъта или поли-тика-та писала ваши-тѣ учтивости, и да ли съмъ дължна за гѣхъ да ви благодаря, или да съмъ сърдѣ на обида-та, че ми струвате. »

^{*)} Съчиненіе, кое-то ся подъиграва на человѣчески тѣ слабости. Преводъ. (Слѣдова.)

владѣющій народъ въ Турціи, та споредъ ма-
лочисленность тѣ си да иже прѣднотеніе
въ духовны-ты работы надъ Бѣлгареты, кон-
то сѣ три пѣти по многочисленны отъ тѣхъ.
Грѣцко-то высоко духовенство ако не из-
губише голѣмы интересы съ отдаленіемъ на
Бѣлгарско-то духовно начальство, то не ще-
да противодѣйствува толкова на Бѣлгарски-
ты желанія, и тая е сѫщата причина на тѣхъ-
ты опиранія, а не че ще ся смуты об-
щій порядокъ. Вѣстникъ развали ся за-
тѣхъ общій порядокъ, че прѣстануватъ да тѣ-
жатъ като рѣка милиони-ти, кои-то тѣи не мн-
ло не драго харчать. Ако тѣмъ не износи да
бѣдѣть съ заплатж, и дрѣзижъ да не одо-
брять Высокож-тѣ воля на Царя ни, то какъ-
ще имъ изнесе да ся ограничить на Грѣцкы-
ты само доходы, и съ това какъ не ще ся
смуты общиій порядокъ? За тѣхъ това е скончаніе-то на саѣта, разореніе мира.
Сѫщы-ты причины сѫ ты; и нека Телеграфъ-
ать доказва, както ще.

Клисурा, 20 Априлія 1857.

Съ голѣмъ жалостъ не само мы, иъ за-
дво съ насть и вси доброжелателе на общѣ-то
просвѣщеніе видѣхме въ 94-ї брой отъ Ц. В-
ѣждѣніе, изложено отъ нѣкой си пѣтникъ
Мълчановъ заради состояніе-то на училище-то
и обще за просвѣщеніе-то въ наше-то
отечестве. Мы не можемъ да забжимъ, че не
е было всичко-то това така на онова време,
чо да правимъ? като обстоятелства-та до-
толкова ни допушаха тогыva.

Сега обаче съ голѣмъ благодареніе зема-
честь да изявимъ на вси наши родолюбци
и желатели на общѣ-то просвѣщеніе, какво
отъ единъ годникъ време на насамъ всичко за
что бѣ си изложилъ въ рѣченіе-то сѫжденіе
сопѣтъ ся измѣни, и прѣ единъ видѣ: прѣ-
жнѣ-тѣ духъ у всякого ся измѣни съ духъ
отъ това време, такожде и прѣвѣты мысли и
въображенія у всякого си промѣнхъ и трѣг-
нахъ по другъ новж посокѣ; у всички ся рас-
пали любовь камъ все, что е добро и полезно
на общихъ-ти и всички мы като съмагъ-
ческъ силъ изедиаждъ ся събудихме отъ дль-
говременна сънъ. въ кой-то бѣхме заспале,
и изведенеждъ ся захванхъ съ всесрѣце отъ
раота. Колко-то споредъ другы-ты мы ижъ
захванхъ кѣсно и да рѣчимъ, че начало-то й
быде въ единадесятая часъ, иъ съ
торращ-тѣ и любовь камъ все, что е добро
и съ обще-то ии согласіе, кои-то сѫ ся добрѣ
вкоренили у всички помежду ны, надѣяме ся,
чо ако не съврѣшенно, то поне колко годѣ
щемъ ся приближимъ до тѣя наша единороди-
ца, кои-то съ свои-ты добры напрѣдѣци въ про-
свѣщеніе-то много назади бѣхъ ны оставили.
Така отъ единъ годникъ време и у насть ся зве-
де взаимоучителный рядъ за малки-те дѣчи-
ца, а пакъ нашъ съотечественникъ, кои-то
живѣше по чуждинѣ, повыкахме го за учитель
на по-голѣмъ-ты дѣца, та да имъ предава, кол-
ко-то е возможно прѣвоначально отъ Енциклопе-
дическы-ты науки, на кои-то презъ миналый
иѣснѣ Сентемвріа быде и шестимѣсячно ис-
пытаніе. Удовлетворително-то отговареніе на
ученици-те подбуди и распали въ сички ны
общо желаніе за напрѣдуваніе въ просвѣщеніе
то, отъ кои-то токо мы едини бѣхме назади
изостали.

За явно доказателство на общѣ-то ны
горяще желаніе за просвѣщеніе нѣка послужи-
ла тѣдующе-то ни дѣло; По обще съгласіе и зго-
воръ мы за малко време събрахме отъ помежду
ны едно количество пары и приготвихме доста-
вешество за едно велико зданіе за училище,
кои-то ще бѣде съотвѣтственно и ще посрѣща
желанія-та, не само намъ и нь и на наше-то потом-
ство. Основаніе-то на това общеполезно заве-
деніе ся положи днесъ послѣ едно тѣржес-
твенно, водоосвященіе отъ благоговѣйно-то
нашъ свидѣтельство. На тоя обрядъ съ голѣмъ
восхышевіе и радость присутствование-то много-
народъ и вси съ благодареніе возсилихаха го-

рящи молитви Всеславному Богу за здравіе-то
и благо-дѣліе-то на Милостивѣйша го ни
Царя С. А. М. Хана, а послѣ за прѣдстоятели-
ты настойница-ты на тоя заведеніе.

За въ това Богоугодно и общеполезно
заведеніе всички съ благодареніе и радость
принесоха на нѣговыи Олтарь свої-ти добра-
волни помощъ. всякъ по возможност-ти си.
— Освѣти това и наши-ты единородици и сѫ-
ѣди отъ почтени-ти общникъ въ Калоферъ
онце отъ есенесъ имать парочито за това съ-
брани до 2000 гроша та като ся приведе то
на дѣло да ты принесѣть и да ты положить
на нѣговица жъртвенникъ. За вси, кои-то сѫ
принесли и помогли на това общеполезно
заведеніе, ще ся заплаща отъ нѣгови-ти Кас-
саж да са служи всяка година тѣржественіе
Служѣ Божи, коги-то бѣде храмъ-ть му праз-
дникъ-ть на Св. Кирилъ и Методія та да ся
споминуватъ всички-ты му благодѣтели сега и
доклѣ свѣтъ трае.

Клисурска-та Общникъ.

Ловечъ. 1856. Априлія 15.

Господине Издателю Ц. Вѣстника!

Молниъ Ваше Родолюбие да благоизволете
да виѣтите въ достопочтеніи-атъ си листъ
слѣдую-це-то:

Неописанна е нашата радость, кои-то
чувствовала сърца-та ни, като приемахме отъ
Него-Благороди Г-на Михаила Попова, нашъ-
атъ въ Ибраила съотечественикъ, единъ прѣ-
полѣнѣйши за учаще-то ся Юношество
даръ, кого-то отъ теплѣ любовъ къмъ отече-
ство-то си, и крайнѣ ревностъ за успѣхъ-атъ
на Юношество-то Него-Благороди подари
на наше-то въ Горнокрайскѣ тѣ Махлѣ. Обще
училище Святыхъ Апостоловъ. А тойзи много-
г҃и-ти за насть подарокъ е слѣдующій-атъ:

5. Землеописанія, 3 книжки, послѣдни ча-
сове отъ животъ-атъ на И. Николая 1-го, и
два Глобуса Небесенъ и Земенъ. До днешенъ
день отъ послѣдни-те училище-то ни бѣше
лишено, и ученици-те както и учители-те о-
пытвахъ трудность не малкѣ въ прѣдаванье-
то на Землеописни-те уроци. За то сега като
се очеститихъ да се сдобиѣтъ съ тѣзи уле-
снителни въ уроци-те си ордінъ, на сѣкъи
часъ къмъ Всевышнаго, кои-то вито единъ ча-
шъ студенъ водѣ безъ награжденіе не остава,
прѣтѣплъ отъ благодари-ти сърце моленія
отправатъ за добро-то здравіе, благо-дѣліе
и сѣкое благополучіе на благодѣтеля си.

И мы отъ нашъ странѣ съ безпредѣли
благодареніе и вѣчнѣ признателность къмъ
Него-Благороди оставаемъ до живота.

Попечители-те на Горнокрайско-то
общо училище Святыхъ Апостоловъ.

ЦАРЕГРАДЪ

Преминала-та сѫбота Н. В. Сулгана о-
тиди съ голѣмъ торжество на Бизантійскій-
скія Налатъ за да ся поклони, споредъ обы-
чая, на пророкова та Мандіа (Хѣркай-шерифъ),
кои-то обыкновенно става подиръ пятнадесетъ
дни отъ начало-то на Рамазана. Въ тойзе
священны обрядъ присутствува сички те
министри, и Высочайши та прислужници на
Высока та Порта. Отъ тамо Н. В. вѣрна ся
на Топ-хана та, и остана въ приготвленыя
юшки до вече-ти.

Церква та "Пресвятая Богородица", кои-
то е въ Галата, нахожда ся отъ десятина
дни насамъ затворена, и не ся вѣрше въ нея
никое священодѣйствіе. Всички-те, а особенно
жители та въ Галата нахождатъ ся въ о-
скорблѣніе.

"Вѣстникъ" Бизантинъ, като говори
пространно за тойзе предметъ, ето и какъ
излага причины та на това событие: Въ рече-

на та церква бѣше са поставилъ отдавна че-
стно едно лице за Епітропъ, кой-то съ неко-
ристолюбиво то си поведеніе толкосъ ся труде-
ше за ползи та церковни, и гледаше работи
тей като свои, що съ голѣмо-то си самоот-
верженіе праведно бѣше привлекъ почитані-
то отъ другого, и общо то благодареніе,
защото кои-то безъ своихъ полза ся занимава за
общото добро, той исполнява и своя та оби-
зинностъ, но прави и благо-дѣліе.

Преди малко време речени-ти Епітропъ
принесе години-та счетъ за дѣянія-та си въ цер-
ковни та дѣла на Патріаршія, спореди прав-
дина та, кои то вселенскій. Патріархъ има
надъ всички та ткачи-ти церкви. Патріаршія та,
като ги намѣри всички та въ добре редъ
и ги удобри, и похвали речени-ти Епітропъ
за вѣрность та служба та му, и спореди
праворазмыслено то прошеніе на Енориты
те, благоволи да го постави пакъ Епітропъ
още за една година, кое-то Патріаршеско по-
ставленіе ся чети въ церква та 4-ый марта.

Добродѣтель-ти обаче повече то ся
награждава еъ безчестіе, и скоро добыва
вразы та си Тѣи и тойзе достойный Епі-
тропъ оклевета ся на Правителство-то отъ
трима пепрѣтели, че той не можа да зани-
мава такова мѣсто, защото е былъ Англійски
подданикъ, и съ това представили сѫ на
В. П. че е было законно, и въ церковни
те обычай чужди подданикъ да е Епітропъ
слѣдователно просили сѫ и оставка та му.
В. П. перѣши за това нищо, но прати вопро-
са до Патріаршія та, и то да рѣши стоя-
ніе-то му или оставка та му.

Но Патріаршія та, кои знае какъ не
благоволи да испыта предмета подъ истинно-
то му умышление безъ да зема подъ очи тол-
косъ други примѣри на страны подданици-
поставени въ такива слѣжи, убѣди ся отъ
лукавство то на трима та тѣя клеветници,
кои то намѣреніе-то имъ е само да докачатъ
правленіе-то на церковни та дѣла за свои ко-
рости, заповѣда оставка та на Англійскія под-
даникъ. Но Епітропа, защото Енорити та
не го оставиха, и защото ново то му удобре-
ніе отъ Патріарха е было не отдавна но пре-
ди единъ мѣсяцъ, нерачи да си даде оставка-
та безъ никаква важна причина.

И отъ тоги-ти церква та стои затворена,
ащото Патріаршія та вити усилива оса-
зка та на Епітропа, пити рѣшава вопроса, а
и Епітропа не нахожда причина да ся остави.

Жално ны е че ся нахождамъ сега въ
нужда да направи замѣнія, за кои то же-
лаете никогиши да не ны ся дава причина,
но има приключенія након то молчаніе-то вре-
ди, и едно событіе сгава причина, за много
непрѣятни слѣдствія кои то жажно ся спи-
ратъ.

Да осгавиме, че Патріаршія та е удобри-
ла преди толкосъ време, и най послѣ още по-
ставленіе-то на речени-ти Епітропъ, и не мо-
же за друга причина, освенъ за подданиче-
ство то да поискъ оставка та му; да оставиме
че требование, както то и да е рѣшеніе да
даде, да премине и въ исполненіе-то му,
и да стон церква та затворена, отъ
кое то происходи не само нарушение на
святость та, но още и общъ соблазъ; да о-
ставиме, че на такива избыранія трѣбова да
ся гледа достоинство то на лице то и искане-
то на Енорити та, и че клеветы та на двама
или трима интриганти, происходящи огъ-
причины, кои то лесно ся разумѣватъ, не
требование да намѣрятъ отзивъ въ судове та
на Патріаршія та. Да изследвиме обаче предполо-
жена та лична причина за оилакованѣто верху
Епітропа: Поданичество то на всички та за-
коноположенія не сѫ гледа въ друго, освенъ
за политически работи. Относително за служби
Правителствени, или во обще политически,
знаеме, че има закони нѣкон, съ кои то запре-
ща ся да не можатъ нѣкон работи да ся извр-
шиватъ, освенъ отъ подданици та принадлежа-
ща та Держава. Но церковните служби нѣ-

матъ никакво сношениe съ тъя работи; тѣ зависятъ отъ совѣстътъ, отъ сердцето, и отъ ревность тѣ, никакъ не ся касаѣтъ въ политическа кругъ, и сж непричастни съ политически те премѣненія. Церковни те служби можатъ да ся отежнятъ на человѣци преданы въ вѣроисповѣданіе то, въ кое то принадлежатъ, и не сж гледа подданичество то имъ, кое то зависи отъ ползы те, или отъ общественни те имъ нужды, но набожность тѣ, нравственность тѣ, и честность тѣ имъ. Христіанізма, не ограничава братство то въ мѣста та, въ державы те, но покрыва съ крыла та си сѣкого, кой-то вѣрова въ Христа. Ивосточна та Церква не сж дѣли на подданичество, но като една сущи гледа равно сички те си чадъ, кои то вѣроватъ въ догми те и въ канони те итъ.

Това като е тѣй не намирима причина, за коя то чуждъ подданикъ да не може да воспиреемъ иѣкона церковна служба, кога то ти иѣма никакво сношениe съ политическите.

Освенъ това негли иѣма тута на много церкви Епітропы, кои то сж чужди подданици? Негли въ приношениe та за содржаніе то на церкви те не помагатъ всякаакви подданици? Негли само на держава та подданици те воздигнатъ церкви и ги убогатяватъ? Кой не предвижда като ся удобри начало то, кое то Патріаршия та, както ся вижда, иска да слѣдова, не ще да ся ущетятъ повече то священни заведенія, като ся лишиятъ отъ иѣкой вещественни приходи, чрезъ ухладеніе то на ревность тѣ на всички те онъя, кои то не ся е случило да сж подданици на держава та, и кои то обаче всакогиша показовать усердни, като всяки благочестивъ Христіанинъ, и помогатъ на всяко человѣколюбиво заведеніе?

Въ заключеніе на статія та си Бизантинъ моли Патріаршия та да земе подъ очи замѣчанія та тъя, защото спореди положеніе то кое то держи церкви та, и спореди клеветите, кои то отъ всякадѣ ся хвѣргжтъ верху и (!) трѣбова всяко зло да ся воспира въ рожденіе то му още и възначаніе то му. Мы отъ наша страна иѣма да речемъ нищо, толкъ само, че всяки има правда да ся уплачива за угнѣренія та, отъ кои то страда, и да иска улегченіе то имъ.

РАЗНИ НОВИНИ.

Прочитаме въ Амалеїа.

— Прежній Губернаторъ Халепскій Хамди Паша убади ся отъ народа, че е злоупотребилъ и излѣлъ общи пары. Но смѣдствіе на това испраща ся въ него градъ царски единъ комисаръ достопочтенный Еминъ Ефенди, за да испита важната тойзе предметъ; научава- ме ся отъ тамо сѣдѣющи-те:

Хамди Паша като ся запрѣ, сѫдищеся отъ Комисія та, на кои то предѣдателствование царскія Комисаръ. И понеже отъ сѫдба та по- показа ся веке, че синъ-ж на прежнія Губернаторъ, и негова Кехая Бей, Кавазъ Башія-та му, Тифтердаръ Ефенди, Ескафъ Мудири, и Гюмрукъ-та Маскрай Антонъ (Христіанинъ) бѣха сповинни съ Хамди Паша, заповѣда ся сички-те тъя да ся затворятъ. Кехая Бей, и Кавасъ-башія та, като взеха дозволеніе съ поручителство да излѣватъ, побѣрзаха да возврънятъ на разны лица 400,000 гр. кои то са зели безъ права.

Царскія комисаръ Еминъ Ефенди повыка въ Халепъ Губернатора на Орфа Юсуфъ паша, и го запрѣ защото ся увнижа и той, че е излѣлъ общи пары.

Списателни-те слѣдствіа на такива примирии исповѣдава ся отъ сички те. Вѣроваме че праведно то наказаніе на явни те виновници ще да уварди отъ подобни неправды и въ общество то и народи-те.

— Вѣстникъ Време казва, че прѣль извѣстіе отъ отписователя си иѣкого Американски Чиновника Иванъ Адамъ, който е бѣль съ корабль-а си доста време въ тыхія Океанъ, че туземцы те на Маркезийски та Островы имали обычай да искатъ съ голѣмо тщаніе да ся женятъ за най красните момиче та, и като ся уженятъ изядатъ си невѣсти-те. Напрѣзно Англійски та Мисіонери ся трудиха да уничтожатъ дивыя тойзи обычай; защото началника отъ Нукухива е изялъ три та си жены, и ся приготвивалъ да изяде и друга-та, кой-то чаша корабль-а отхождаше отъ тамо.

— Въ преминала-та Недѣля утрѣна та избухна пожаръ въ Галата на Кемер-алтѣ, и при всичко-то ищото пристигнаха всички те нужни за угласявъ средства, спореди вѣяніе то на Сѣверния вѣтъ, огни успѣ да ся прости, и до 30 кѣщи изгорѣха.

— Злодѣянія-та и кражби-те слѣдоватъ съ голѣма дерзость въ градъ ии, и ето кои то ся случиха само въ три дни: Вечеръ-тѣ на по-преминала вторникъ, влезоха вѣлхвы въ една мааза при Фермеледжіи та, коя е то на единъ Англійски подданикъ, и зеха 8 часовала кафе, и до 8,000 грона въ разны монети. Въ слѣдна та вечеръ на Мумхана та отвориха дюкяна на единъ тюмбекиджіи Персіанецъ, и зеха 400 грона съ кои то ся благодарили като не можли да намѣрятъ други. На другата вечеръ около 12 часа Г-нъ С. като преминувъ улица та при С. Ивана абіе очи те му ся затваряятъ отъ задѣ му отъ единого. Дорѣ да осѣти това другъ единъ одрѣзовъ съ ножъ една та страна на елекя му, гдѣ то имаше часовника си, и като го зема загубува ся заедно съ оногова, кой-то му бѣше затворилъ очи те.

— Него день вѣлхвы влезоха въ писалище то на Г-на Е. П., кое то въ улица та на Хана Халиль Паша, и зеха отъ тамо 6000 гр. въ разны монеты, кои то на друга день ся намѣриха въ една мауна; и като ся улови Господаря на мауна та, каза, че нищо не знае отъ това, и че други бѣле турли въ мауна-та отъ краднаты та пары — Няя вечеръ като влизаше Г-нъ Н. въ кѣща та си на Пера, приближиха го двамина, кои то му показаха едия записъ на иѣкой счетъ и искаха да имъ го заплати. И докѣ Г-нъ Н. пригледа предлагаемъ счетъ, двамина та още като го наближиха грабнаха му часовника, и ся загубиха. — Презъ нощъ-тѣ на истыя день вѣлхвы иѣконъ като ся скрыли въ иѣкое място на мааза та Г-на К. Ф. Вучини кѣ-то е подданикъ Сардински, и като навѣрзали трима та хамали, кои то лежали тамо, счуповать касса та на тѣрговеца Мангатіанъ, коя то е бѣла на вторыя кровъ, и зематъ 45,000 грона въ разны пары, и 22 златни зинджири на часовници: подиръ като ся качили на друга-та кровъ и кѣто не можли совершенно да счупять касса та на Г-на Вучиня, пробили съ орудіе една дунка, и отъ неи зели колко-то пары имъ ся паднало нараки, още и иѣконъ сребренни работи; и понеже Г-нъ Вучини нема го тута не ся знае количество то, кое то ся е зело отъ Вѣлхви та. — Въ четакъ вечеръ-тѣ, единъ Часоторецъ като ся затворилъ дюкяна, пренасялъ си, спореди обычай, въ Безестена на Гала та въ едно малко санджче до 30 часовника, и въ пѣхти уловиха го трима злодѣи-ци, отъ кои то единия съ ножъ надѣ главата му заплашиватъ го да мѣлчи, а двамина-та като взематъ санджче то отъ руцѣ та му побѣгноватъ. Това нападванѣ е станало между два та куллука на кара кюй, но никои отъ тѣхъ не уѣстялъ нищо!

— Тыа дни Н. В. Султана благоволи де принесе на Г-на Посланника Австрійски една кутія многоцѣнна и украсена съ образа на Н. В.

— Като ся отиде Г-нъ Вилдембрюкъ Прускія посланикъ за Берлинъ, Г-нъ Гундахъ,

писара на посолство то послали ся поѣреніи въ дѣлахъ на Пруссія въ Цариградъ.

— Тыа дни Хюсенинъ Паша, и Османъ Бей Царски та Епітропы за Туркоруски та предѣли въ Азія отидаха да навѣршать посланіе то си.

— Чрезъ Телеграфическо извѣстіе отъ 8 (и) маія казватъ, че царица-та отговорила чрезъ Епітропства ново то Англійско общесовѣтіе. Царично то слово казза, че об що то состояніе на дѣла та въ Европа дава добры надѣжды за задержаніе то на миръ, като сички та главни предѣли на Парижкія Трактатъ ся свѣршиха, надѣждное, че и до сего останали те неисполненни пунктове отъ тойзе трактатъ скоро ще ся исполнягъ,

— Спереди извѣстія та Н. Высочество Великій Князъ Константинъ достигналъ въ Парижъ 1. маія (и). Вѣстницъ та много говорятъ за торжествено то му посрѣдъ въ Парижъ. Като ся е приближила пароходна та кола, кои то го носеше Н. Высочество Князъ Наполеонъ содруженъ отъ Адютанти та си бѣше дошелъ на стѣлба та за да пріеме чеснитъ гостинецъ. Двама та Князове качили ся на кола, и влезле въ приготвленыя Палатъ. Императора, кои то чакаль Великія Князъ горѣ на голѣма та стѣлба; слезъ за да го посрѣдъ абіе като го видѣлъ, че слизаше огъ кола та, и послѣ го заведе въ зала та гдѣ то стоеше Императрица та. Императора представиль Н. Высочество на Нейно Величество. Много множество ся ся блажско въ околното тѣ на стѣлба та за да посрѣдъ ся почитаніе гостинина си. Князъ Константинъ вея вечеръ вечеरялъ заедно съ Н. Н. В. както и всички та чиновници отъ сопутници та му. Г-нъ Кисилефъ, Руски посланикъ бѣль на тая вечеръ съ Княза Толстой, писа-ря на посолство то, и съ Г-на Алдебински.

Книги за продаванье.

Енциклопедія	Гр.	25 —
Всеобща Исторія	"	12 —
Павель и Виргинія	"	8 —
Хижа Индійска	"	3 —
Кавказки пленници	"	3 —
Совѣти за непразните жены	"	4 —
Разговори Вѣроисповѣдни	"	8 —
Нравни и Исторически		
Повѣсти за древни-те		3 —
Славянин Еллинин	"	2 —
Оруженосецъ-атъ Наполеоновъ		2 —
Проказанный	"	2 1/2 —
Отговоръ за Божи-Гробъ	"	3 —
Нѣколко мысли за бѣлгар.		
скій языъ	"	3 —
Болгарска Исторія	"	3 —
Малка Енциклопедія	"	2 1/2 —
Шамела	"	6 —
Училище за дѣца-та	"	8 —
Букварь	"	2 —
Хат-и-Хумайонъ, относящійся на християните и други-те подданици на Отоманска-та Имперія	"	3 —
Тія книги составляватъ єдно тѣло на малка една болгарска библиотека и продаватъ една поедна споредъ горна-та цѣна, и струватъ всички-те гр.		102
Но ако купи иѣкой всички-те изведеніи сирѣвъ єдно тѣло на малка-та болгарска библиотека оставаме ги за		80
Ако купи дѣвѣ библиотеки оставаме ги за		140
Ако купи три библиотеки, оставаме ги за		189
Ако купи четири библиотеки, оставаме ги за		200
Церковный Апостоль		70

ПЕЧАТНИЦА Ц. ВѢСТНИКА